

GRANTA

גרנטה | כתב עת לספרות מקומית ובינלאומית

סיפור פשוט, שבזי 36, תל אביב
טל': 03-5107040, www.sipurpashut.com

רסלינג, איתמר בן-אבי 1, תל אביב
טל': 03-6956704, www.resling.co.il

גיליון 01 - גבוליות | אביב 2014

מזל"ר רוני קרמר, סיפור פשוט בע"מ
הוצאת רסלינג בע"מ

מירה רשתי עורכת ראשית
שירה לוי עורכת משנה
רוני קרמר, מירה רשתי, שירה לוי, מערכת
ציפי גוריון, יודית תמיר, עדי הכט

ננה אייאל, מרב שאול, דרור בורשטיין, דירקטוריון עורכים
מרית בן ישראל, עדנה דגון,
רפי וייכרט, טל ניצן, נעמה צאל,
עידן צבעוני, ירון פלג, אתגר קרת,
עדי שורק, יהודה שנהב-שהרבני

מורג סגל עורכת לשונית
תמר כץ ניקוד
גילה קפלן, נירית בנימיני עיצוב גרפי
דבורה דומיני דימוי כריכה

תודה מיוחדת לגלריה זומר לאמנות
עכשווית, תל אביב

Editor: Mina Rashly
Deputy Editor: Shira Levy

Publishers:
Roni Kraemer, Sipur Pashut Ltd.
Resling Publishing House

© 2014, All rights to the selection reserved
to Sipur Pashut Ltd. and Resling Publishing
House

www.sipurpashut.com
www.resling.co.il

רסלינג

© 2014 כל הזכויות למאת שמורות ליספור פשוט
בע"מ ולחוצות וסלינג בע"מ.

גרנטה - כתב עת לספרות מקומית ובינלאומית
דאח אור פקטיים בשנה

לרשימה ישירה ולחברות מנויים יש לפנות ל:
www.grantaIsrael.com

גרספ ברשט תבצלת בע"מ, תל אביב
מספר 1-9-1376-965-978

אין לשכפל, להעתיק, לעצב, להקליט, לאחסן במאגר
מדיע, לשדר או לקדם בכל דרך או בכל אמצעי
אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר - כל חלק שזרז
מהדפוס שבספר זה.

בשנת 1889 הקימה קבוצה קטנה של סטודנטים מאוניברסיטת קיימברידג' את כתב העת גרנטה, אשר נקרא על שמו של המה חורם במרכזה של העיר. כשהחלו לפרסם בכתב העת יצירות ספרותיות סטודנטיות, בוודאי לא יכלו חברי הקבוצה לנחש כמה סופרים וסופרות מרתקים והשירים יופיעו מעל דפי של המגזין במהלך גלגליו, ביניהם א"א מילן, שר היר, סילבה פלאה, סול בלו, דוכרש בולני, ויימנו קארבר, נארו גורדימר, מילן קונרד, דוריס לסינג, איאן מקוואן, גבריאל גרסה מארקס, סלמאן דרשד, ג'ורג' סטיינר, גרטה סטויפט, פול תלז, זייד סמית, הדוק מורקמי, פול אוסטר, אינודהש רוי, ג'ונתן פדונג, אלס מונרו ועוד.

כתב העת גרנטה מאמץ בכוון וברוחות של הסיפור הבריטי והחלוצי וביכולתו המפלאה של הסיפור לתאר, להאיר ולהשקיע. גרנטה נחש להשקף אל העולם בשפה צמרורה בחזקה אל החלון.

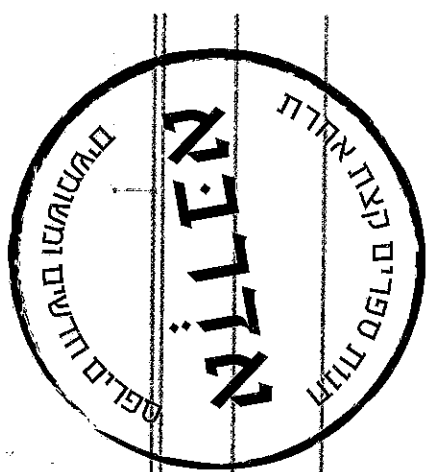
קטעים מתוך גרנטה, תמוצת הבריטי, מאי, 2014.

גרנטה יציק 01 | גבולות דאח אור בתלכתם של קור קודש ובינתיין לאמנות תל אביב ותלכו תפוסת ישראל

הצליל שאיבד את פניו

זרייה קונדוס

מעבדות יחודה שנתר/שחרובי

עברית ואנגלית, במגוון נושאים ומדורים -
אמנות, קומיקס, המות, יהדות, שירה, פרוזה
- מקור ומרגום, וכמובן המון ספרי ילדים

♦♦♦♦♦

קונים ספרים וספריות
מבצעים והנחות לאורך כל השנה
משלוחים לרחבי הארץ ולחור"ל

בואו בשלום
ינמנו ורחל

אדרבא. בן מימון 5, רחביה, ירושלים | 02-5671266
adraba@adrababooks.co.il | www.adrababooks.co.il
ימים א'-ה': 9:00 עד 21:00 יום ו' וערבני חג: 9:00 עד - חלרי מר עובד

"וראן תראו. השכנה הגיעה. תגידו, מי מאוהב אצלכם בבית?"

כך סגשה אום וַפִּי בשכנתה יחד עם צוחת העורב השחור. היא המשיכה לשוטט בהטטצצצות ובשוויון נפש כאילו היונה בסמטת הרחוב לברה כשאפה מודקת אל על, כמי שמאיימת בנקמה על כל התערבות בענייניה. אום שֶׁפֶּאָן ענתה לה בכרכה כשהיא נאנחת וקופאת על מקומה:

"אֵלֶּי־סֶלָאם עַלְיֶיכֶם".

היא מלמלה את המילים והתכנסה בעצמה, כדי שעיניה של אום וַפִּי לא תגעצנה בשקיות הגרושות במנת המצרכים השבועית שסחבה מן השוק.

"לא, לא שום דבר. רק שמשעות הבוקר בוקעת מאצלכם מודיקה רעומת", אמרה אום וַפִּי.

השקיות נותרו תלויות על קצות אצבעותיה ולמרות משקלן הכבד היא לא רצתה להרפות מהן כדי שלא להשאיר לאום וַפִּי פתח לשיחה מאולצת.

"או, זו בטח תֵּן. היא אוהבת ללמוד עם מודיקה. את יודעת שעכשיו זו תקופת בחירות הנמר".

"אתם חיים בבית שלי אמנים. אשרי מי שדעתם פנויה..".

בעודה אומרת את הדברים, גיערה אום וַפִּי מגבת גרולה והתזזה לכל עבר וסיסי מים, שלא החמיצו את פניה של אום שֶׁפֶּאָן. "אנא ממך" סיננה אום שֶׁפֶּאָן בסלידה שלא הצליחה להסגיר והורדה להסתער מאחורי קיר הבניין.

"אללה ימהל לכם".

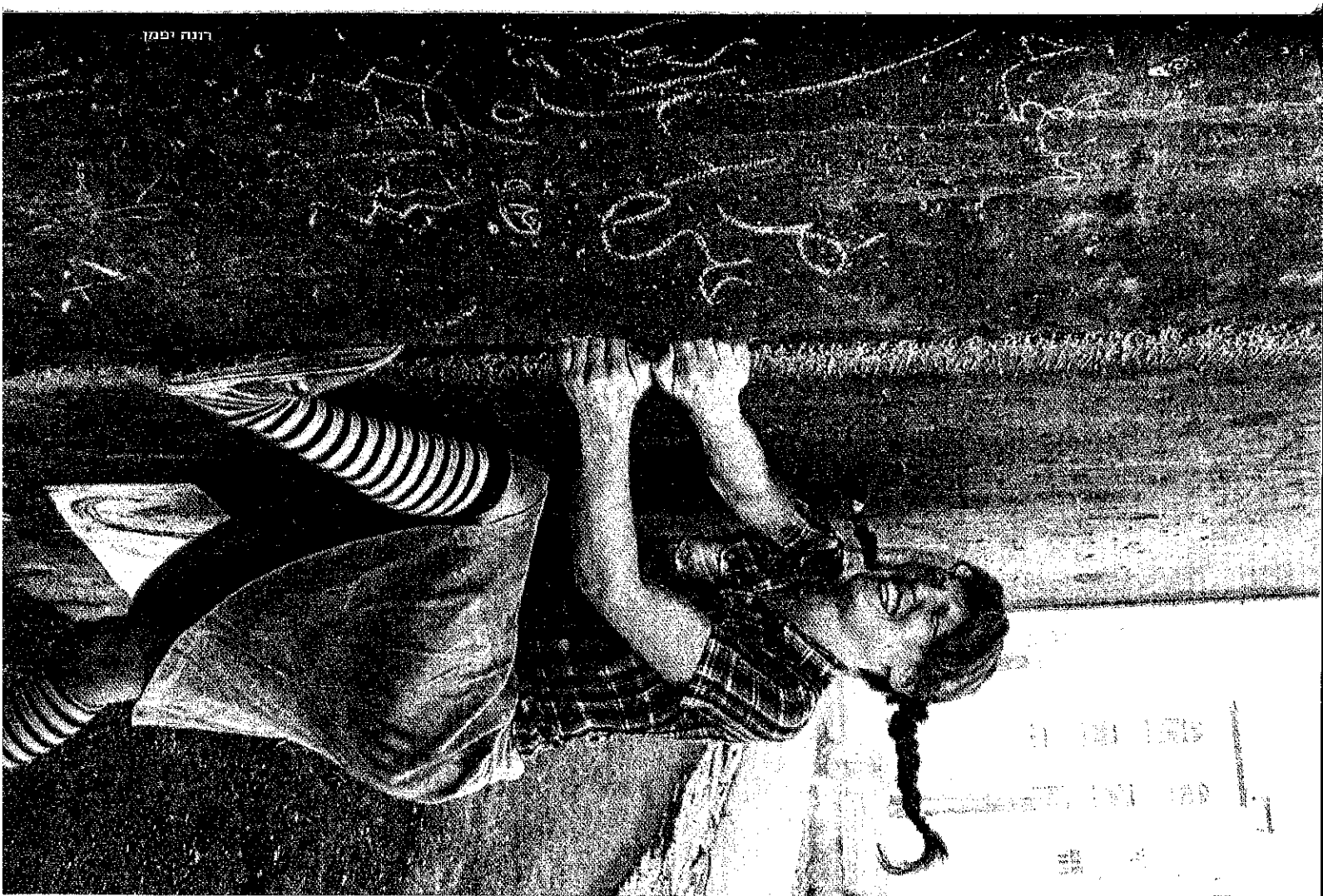
"אללה ימהל לנו על מה, אינשאללה?"

"על המודיקה".

"מה עם המודיקה, אינשאללה, היא אסורה?"

"כמובן אסורה. תֵּן אום! המודיקה מביאה את הבן אדם למעשים לא טובים?".

לילי, ספסל

אבו שַׁעֲפָאן התיק את מבטו ממחזרתה החדשות ופנה להחליש את מקלט הטליוויזיה. אחר כך קרב אל אשתו שאמרה:

"זאת אים נפִי".

"אם בזה העניין, שפתי חתומות. אפילו הגיבור עֲנָתָר אֶפֶן שָׁדָאָר לא יכול עליה.

ספרי לי מה קרה אינשאללה, שוב רבותי?"

אום שַׁעֲפָאן החלה לפרדם ולקרוע את השקיות, מסדרת את תכולתן במזוזה ובמקדח בקרחנות ובקולנוע עד כדי אוכדן חושים.

"היא אומרת ששמעה שהשיח' הזה ער'ם מזכיר חרית' שלפני המוזיקה היא תָּאָסוּ"

"זה מִפְתָּח?"

"מה יש לכם כולכם? גם אתה מאמין לשטרות האלה?"

"זה מה שיגידו עלייך אם תנסי להתגבר להם. זה מִפְתָּח. כל דבר שכתוב בספרים מאמינים לו, כי הוא מִפְתָּח."

"לא יזו רמה מגיעה הכערות אצלנו?"

"הצרה היא שאם תנסי להרים ראש ולהתווכח לא יקשיבו לך. הם יפקפקו באמונתך ויתרחקו ממך."

"אז מה עושים? לפי דברי אלוחים"המצוה היא במתן חסד ובאיסור על המנונה". והעברות לדעתה היא המנונה ביותר?"

"אבל הנביא גם אמר 'דבר לאנשים כפי יכולתם', וכשאסר על האלכוהול, הוא תנהיג זאת עקב בצד אגודל, לא בבת אחת. עכשיו אנחנו חיים את עידן הג'אהליה השני שאולי קשה יותר מן הראשון. מוטב כבר שלא יהיו מוסלמים."

"אז מה עושים?"

"לֹא עושים. הכי טוב שתעלמי ממנה. כאשר את שומעת אותה פותחת בשיחה על הדת ומצטטת שייח'ים מן הטליוויזיה, תתגברי על עצמך ותתרחקי."

"אבל זה מה שהאנשים חושבים, שזוהי הדת?"

אום שַׁעֲפָאן שיהקה שיהוק ארוך וגרדה כיסא כדי להתיישב עליו. ממבטיה ניכר שהיא מעכלת לראשונה את העובדה שיש המכניס את האמונה אחרת ממנה, ושאין לה מרחב פעולה - לא לזיכרון ולא לשינוי.

"זמה שהכי מרתים הוא שאחת כזאת... מותחת עליי בקורת כי אני לא לבהשה בלבד מסרתי...".

אבו שַׁעֲפָאן תמבונן בעיני אשתו שנצצו מעוצמת הכעס והדמעות שכבשה

לאותם ימים רחוקים. אוכל לבה נמלא טינה לגלגל הזמן שלא עוצר מלכת ולא נתקף מעולם בתדמית או הרהורים ממושכים, הי ופועל את פעולתו ללא הרף על תַּפְרִיזִים, חורט על גופם את סיפוריהם, ולא חש כל חובה להורש את סיפורו על גופו שלו.

אום זַפִּי חשה בזווית פיה את אותו זיק חשמלי שהכירה בעבר. היא מעולם לא נפרדה ממנו, כשם שלא נפרדה מן המצולות ההגשיות שאליון צללה במשך השנים. את הטורות הכמוסים ביותר שלה, מכל אותן שנים, נצר בקיבוץ עץ התאנה הנטוע בין ביתה ובין בית משפחת אל-מועזיבי ואלמלא החום המהביל נצריבת הרוח העומדת, היי נחשפים קבל עם ועדה.

אום זַפִּי התעורה מן הזיכרונות החמימים והחליטה להשלים את מסכת הקללות והגידופים מאוחר יותר. היא שמעה את אום שַׁעֲפָאן אומרת:

"מי אמר את זה? ממתי הפכה המוזיקה לאסורה? זה לא כתוב בקוראן ולא מוזכר בתורה". מאיפה הבאת את הדיבורים האלה?"

למשמע דבריה של אום שַׁעֲפָאן הוצקה אום זַפִּי וחזרה לחליכתה המעצצת: "אָ סָת אום שַׁעֲפָאן, זה תָּאָס. כך אמר במפורש השיח' אל-ער'ם בשעה השבעית שלו בטליוויזיה. הוא הזכיר חרית' מוכר, שבו נאמר שמוזיקה זה תָּאָס. למח את לא מאמינה לי?"

"משום שהדברים שלך בלתי מתקבלים על הדעת, יא אום זַפִּי. הרי נאמר: תקלו ולא תקשו; הם מונעים מאנשים את שלוות הנפש. המוזיקה מביאה את שלוות הנפש הגדולה ביותר, וחוז מזה החרית' הזה מוזיקה. יעני: לא נכון!"

"אחורר, הדת לא אוסרת על האשה להשוף את גופה?"

השאלה האוטומטית הזאת של אום זַפִּי, שלותה בתנועה לא רצונית של ירכה השמאלית, הטריפה את דעתה של אום שַׁעֲפָאן. מנודנה נפלטה שאנה של זלזול, כאילו הייתה לכאורה החושפת שניים מול כלל המחשיב את עצמו לאריה. היא נטשה את נקודת המפגש בין שני הבתים, מסתנת מחזרות של קללות על כך שאום זַפִּי העזה לכרוך יחד את שתי הסוגיות. את האיסור על המוזיקה ואת סוגיית לבושה שלא תאם את ההלכה האסלאמית, למרות צניעותה הרכה ומידותיה הטובות.

כאשר הגיעה לביתה, היא שמטה באחת את השקיות מידת, ניגשה להחזרה של הִנֵּךְ והשתקקה בכוח את המוזיקה.

"מה קרה סָנָאָה? מי עצבן אותך, שאלך להראות לזי?"

הכפילים

נאדין מורדמר

בעיניה. הוא הבין את המקור למצב רוחה המרדני ורכן אל היקה. הנך שמעה את קולה העבה של אמה, השוחה בדמעות שפרצו והתנפצו לכל עבר. היא התקרבה אליהם בשקט, מצפה לראות כיצד ימשה אביה את אמה מן הבאר העמוקה. "סנא' מסתכל עליי". אני אומר לך מסתכלי עליי. פעם אמרתי לך תתלבשיני?"

"לא...".

היא ענתה בעודה מוחה את עפעפיה, ואחר כך הוסיפה במהירות על מנת להקדים את בעלה:

"מה שמשגע אותי זה שאחת כזאת שוכחת מי הייתה בעבר. ואילו אני צריכה עדיין לשמור על כבודי ולהצטדק. אני אוכזר לכולם מי היא?"

"כולם יודעים מי היא ומי את. הכי טוב שתתעלמי מאנשים כאלה."

"לא יכולה. לא יכולה...".

"אם את רוצה להילחם, אז תפגלי אבל בעניין הזה את לכוך".

אבר שעפאן התרוטם מאצל אשתו והוסיף:

"יגידו עלייך שאת משוגעת וכופרת. הנך, תשימי יאפא קצת עפך אל-והאב...".

"מה אתם רוצים לשמוע?"

"כל דבר שתבחר. ותגבירי את הקול כדי שאמד תודע והשכנה אום הכערת

הזאת תידלק עוד יותר...".

"מה אתך היום? במצב רוח עליו. הכול טוב, מה נדחה?"

שאלה אום שעפאן ובהנה את בעלה חזר אל הספה ואל החדשות.

"קלאוריה שיפר תקשורה אליי".

"באללה, קלאוריה שיפר בכבודה ובעצמה ולא המזכירה שלה?"

"מה לדעתך רוצה הבן אדם, לדאות את הפנים היפות שלך ולהישאר מצוברחה?"

הנך השמיעה צווחה משולחן הכתיבה שלה לנוכח חזיון האהבהבים שבסלון.

"מי יגיד לך, אמה או אני?"

"ביטלו לו את השעות הנוספות בבית הספר".

"אין כוח ואין אייל אלא באללה, מה נעשת?"

"מחר אללה יאיר לנו את הדרך. הנך, תגבירי קצת יאפא את המזיוקה."